

Фіфторок

Хмара Костянтин

Пам'ятаєш, як ми голячком купалися в небі? Пустували в променях, плескалися в березовому соку ранкового озону. Я стридав і верещав, мов дитина, розбризкуючи свій сміх по окрузі. А твої сірі зірочки, що іскрилися ніжністю, випромінювали аромат свіжості, бадьорості, і в той же час спокою, добра й теплоти. «Це все - наше», - читав я в них.

Невже Фіфторок не прийде? Сьогодні ж субота... Вихідний. Можна було б...

Щоразу я немов боюся втратити цей шанс - знову бути разом. Може комусь це й здасться не таким вже й важливим, - подумаєш, не в останній же раз... А раптом! ... не дай Боже! ... навіть вимовляти це ... губи німіють... Останній... Яка невгамовна туга тягне, давить і душить при одній лише думці, навіть тіні думки, що це останній раз...

Сигарета за сигаретою... У попільничці складені вежі, танки й солдати, що підступно заходять із тилу. ... Сьогодні субота. Де ж мій Фіфторок, мій маленький Фіфторочок? Сонечко, що розплавляє серце блакитного неба...

Стеля жваво злиняла з каруселі й нарешті стала на місце. Де я?

Є ідея!

Бігцем хапаю сумку, у ній блокнот, у ньому - Фіфторок. У блокноті - книзі моїх недожитих днівночейночейднів. Книжка в сумці...

Сумка, гаманець. А, чорт..., хоч би нічого не забути. Завжди боюся спізнитись. Начебто все.

Ніщо не забудьте! Уперед!

Автобуси, поїзди, дороги, черги, пробки. Життя в дорозі... дороге життя... Але це того варте!

... Дивно... Не зустрілись мені на шляху ні бабусі, яких треба переводити через дорогу, ані голодні кошенята... Невже не пощастить?... Зустрівся, щоправда, голодний вовк. Але я був у автобусі. Усе кинулися до вікон і тикали пальцями. А я думав і міркував. Що ж це таке? Знаки долі? А що вони значать?

Я так боюся втратити... Ніби ніколи не втрачав.

Обрій опустився так низько, важким покривалом нависли хмари над вузькою гранню.

- Десь іде дощ, - почув я позаду, але не хотілось навіть обернутися. Якось... усе ... ніяк...пусто...пастка пустки. А десь дощ змиває всі знаки. Але він - там, а я - отут.

... Ми вїхали в місто, як фашисти в червоне село - раптово й «зрання», на світанку. І так само, як щодуху втікаючі окупанти кинулися галопом з автобуса. І я теж бігцем. Але не тому, що як всі, а тому, що до Фіфторка. У мене причина поважна.

По дорозі забіг купив насіння (Фіфторок любить). Не пересмажене, велике, сам вибирав. Дурниця, але в душі радів... Як у душі із Фіфторком. От зрадіє зайчук! І халву треба не забути купити. Де халва? От халва. Свіжа?

- Дівчино, халва свіжа? - посміхнувся на всі скікось продавщиці.

- Свіжа буде завтра. У нас завезення халви раз на тиждень. Прямі поставки з Байконуру. Тільки по четвергах.

- Чет... Чьот не зрозумів... Як по четвергах. Ви ж сказали... завтра...а сьогодні що?

